

som bortkastet engangsemballage repræsenterer. Rådet, der også fandt et forbud mod dåser til øl og mineralvand påkrævet, henviste endvidere til, at man i Norge og Finland har eller er i færd med at tilvejebringe lignende lovgivning.

Trods Nordisk Råds rekommandation nr.5/1969, der som nævnt indeholder en opfordring til de nordiske landes regeringer om at undersøge mulighederne for en ensartet løsning af forureningsproblemerne i forbindelse med engangsemballage, har de forskellige lande hver for sig søgt at løse problemet.

I Norge vedtoges i sommeren 1970 en lov, hvorefter anvendelse af visse former for engangsemballage ved markedsføring af forbrugsvarer kan forbydes. Det kgl. norske socialdepartement har oplyst, at man — udover forbud mod engangsflasker til øl m. v. — for tiden overvejer spørgsmålet om også at forbyde anvendelsen af dåser hertil. Dåseøl forhandles i Norge kun i ubetydeligt omfang.

I Finland er der af regeringen truffet principbeslutning om at søge gennemført et forbud mod engangsemballage af glas til øl og læskedrikke. Dåseøl forhandles ikke for tiden i Finland og påregnes tidligst markedsført efter 1. marts 1971.

I Sverige afgav „Kommittén för ett renere Samhälle“ i 1969 en betænkning, hvori bl. a. er behandlet spørgsmålet om engangsemballage til øl og læskedrikke. På baggrund af betænkningen er udarbejdet forskellige lovforslag til fremsættelse for rigsdagen med det sigte at formindske den forurening, som hidrører fra bortkastning af affald. Det overvejes derimod ikke at indføre forbud eller andre indgreb imod anvendelsen af engangsemballage i almindelighed eller til øl og læskedrikke.

Da Danmark i modsætning til f. eks. Sverige og U.S.A. er i den gunstige situation, at der indtil sommeren 1970 rent faktisk ikke har været noget forureningsproblem af betydning i forbindelse med de hidtil anvendte emballagetyper til øl og mineralvand m. v., har regeringen fundet det påkrævet, at der — uden at afvente yderligere forsøg på nordisk ensartethed i lovgivningen — nu skaffes mulighed for at hindre udbredelsen af uønskelige emballagetyper, der vil kunne medføre forurenings- og renovationsproblemer af betydelige dimensioner. Det må imidlertid erkendes, at rimelige hensyn må tages til såvel den tekniske udvikling, som til handelspolitiske og forbrugerpolitiske forhold, hvorfor regeringen har fundet det rigtigst, at mere betydende foranstaltninger — som f. eks. et forbud mod engangsemballage af glas eller metal (dåser) — forelægges

for et folketingsudvalg, hvor ministeren kan redegøre for de påtænkte foranstaltninger. I denne forbindelse finder regeringen det af afgørende betydning, at det understreges, at det foreliggende lovforslag alene tager sigte på at undgå en uønskelig forureningsulempe eller sundhedsfare, som f. eks. anvendelsen af engangsflasker vil kunne medføre.

Hverken EFTA-konventionen, GATT-aftalerne eller de gældende EEC-regler er til hinder for gennemførelsen af lovforslaget, omend Danmarks eventuelle tilslutning til fællesmarkedet på et senere tidspunkt vil kunne nødvendiggøre visse ændringer i danske forbudsbestemmelser eller gennemførelse af andre forbudsbestemmelser.

Bemærkninger til § 1.

Bestemmelsen tager i første række sigte på eventuelle forbud mod anvendelsen af engangsemballage til de varegrupper, der må påregnes i et vist omfang at blive medbragt og konsumeret i det fri, således at den bortkastede emballage vil kunne medføre forurening af omgivelserne. Kulsyreholdige læskedrikke omfatter foruden sodavand og mineralvand drikke af cola-typen; disse kulsyreholdige drikke har ligesom øl og most her i landet traditionelt ikke været forhandlet i engangsemballage og har derfor ikke hidtil udgjort nogen væsentlig forureningskilde. Bestemmelsen giver endvidere mulighed for at påbyde anvendelse af bestemte emballagetyper, der som dette for at forebygge sundhedsfare eller forurening af omgivelserne måtte findes hensigtsmæssigt.

Da betegnelsen „engangsemballage“ ved anvendelse på flasker vil kunne give anledning til fortolkningstvivl, åbner bestemmelsen mulighed for at fastsætte visse minimumskrav til flaskernes vægt i forhold til rumindholdet, hvorved de lettere engangsflasker forbydes, medens flasker som de i dag på markedet værende returflasker tillades.

Loven tager alene sigte på varegrupper, der detailforhandles her i landet, men åbner mulighed for at ministeren for Grønland kan udøve tilsvarende beføjelse for Grønlands vedkommende i det omfang, det under hensyn til de særlige grønlandske forhold måtte være påkrævet.

Det tilføjes, at lovforslaget ikke medfører udgifter for det offentlige, men derimod må siges i almindelighed at være udgiftsbremsende, idet engangsemballagen er dyrere end traditionel emballage — for ølballages vedkommende ca. 40 øre pr. enhed.